

Sirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1962

N:o 1

Uudeksi – kaikki!

Marianpäivä lähestyy kertoen kevään tulosta ja talven vallan taittumisesta. Eikö ole suurta, että tämä tapahtuu yhä uudelleen. Ei vain sen vuoksi suurta, että kahleet, joita on muodostunut, eivät ole pysyviä, vaan ne murtuvat, mutta suurta ennen muuta siksi, että elämän voimat vaikuttavat silloinkin, kun ne ovat kätkeytyinä, ja että ne lopulta voittavat.

Marianpäivän oma aihe kertoo tästä, kun on kysymys synnin kahlitseman ihmissuvun kohtaloista. Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa lunastamaan lainalaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Samaa vapautumisen ihmettä kaipaa omaan elämäänsä jokainen ihminen niin opistolainen kuin toveriliittoon kuuluvakin, me kaikki ja myös liittomme! Tätä rukoillen ja odottaen me jälleen kokoonnemme pyytämään, että kahleet, jotka meitä tekevät hitaiksi, riistävät ilon ja voiman, kirpoaisivat Jumalan armon ja rakkauden lämmöstä.

Uudistumisen lupaus ei ole vain kevään sanoma. Se on Jumalan oman sanan sisältämä lupaus, jonka kuulemme Marianpäivän tekstissä. Se on profeetallinen lupaus, joka on yhä voimassa ja myös toteutuva, vaikka emme vielä näkisikään sitä sellaisena täysin. Se ei voi jäädä täyttymättä, koska Jumala itse vastaa siitä ja Pyhä Henki sen toteuttaa. Onko liikaa sanoa, että Jumala on pannut meidät tähän, Hänen lupauksensa täyttymystä odottamaan, ja Hän on sen myös tekevä!

Tällaisin lupauksin saamme valmistautua jälleen toveripäivillemme, joihin tällä kertaa taas yhdistyy Pohjois-Karjalan ja Kainuun Nuorisoliittopiirin talvijuhla yhdessä oloamme ja sen ohjelmaa rikastuttamaan. Siitä tarkemmin toisaalla. Mutta nyt joukolla mukaan, ja nimenomaan Jumalan sanan voimanlähteelle uudistumista rukoillen. Nuorten joukon keskellä toivomme tapaavamme vielä mm. monille tutun ja rakkaan vanhuksen, rovasti M. I. Kuusen. Sellaista mahdollisuutta emme saata kuvitella myöhemmin.

Koetetaan päästä joukolla mukaan pitkienkin matkojen tai vuosien, ehkä kymmenenkin takaa! Tervetuloa sydämet Marianpäivän sanan viritäminä: Katso, uudeksi minä teen kaikki!

TOIVO SALOMAA

PIRTIN Liesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1962

---

*Mua johdattanut, Jumala,
Oot tähän aamuun asti,
Yöt, päivät olit turvana
Ja hoidit rakkahasti.
Mun saatoit armoon uskomaan;
Suo, että aina elää saan
Armossa, omanasi.*

*Sun olkoon kiitos, kunnia
Uskollisuudestasi;
Se joka aamu uutena
On lahja antamasi.
Mua tänäänkin taas muistuta:
On Herra tehnyt suuria,
Ei väsy voimassansa.*

*Suo taivaan rauha sydämeen,
Mua johda tietä kaitaa.
Sun tiellä yhä edelleen
Mun sydämeni taitaa
Sua joka aamu ylistää;
Se jälleen armon turviin jää.
Mua siunaa tänään, aina!*

Siionin Kannel 464

*Jää kirkas, hanget hohtavat,
Sun ihmeitäsi kertovat,
Oi Suuri Jumalamme!
Sun viisauttas kirkastaa
Myös talven kuollut, kylmä maa,
Soi kiitos sieluissamme*

*Sä suojaat, Herra armoinen,
Ain uuden kevään siemenen
Jään, hangen kylmän alla,
Sen kunnes kutsuu haudastaan
Taas murtuneena nousemaan
Sun päiväs taivahalla.*

Z. Topelius. Siionin Kannel 488

Opistoaikaa muistellen

On sunnuntaiamu, aurinko kimaltelee keväthangilla ja luonto kaikin tavoin ylistää Luojan suurta luomiskauneutta. Mieleen nousevat monet hyvät ja kau- niit muistot.

Nyt on lähinnä mielessäni opisto aika, sillä elinhän viime keväänä näihin ai- koihin opistokodin seinien sisällä. Muis- tan kuinka näin sunnuntaisin kokoon- nuimme Jumalan Sanan ääreen kuin yksi suuri perhe. Erikoisesti jäi mieleeni ne lauluhetket, kun kokoonnuimme ruo- kasaliin kahvipöytien ääreen ja viritim- me monta kaunista Siionin Kanteleen laulua. Ne lähtivät monelta varmaan sydä- mästä asti ja nousivat kiitokseksi Ju- malalle, joka on kaiken kauniin ja hy- vän luoja ja ylläpitäjä.

Ethän Sinä opistoverini ole unohta- nut niitä hyviä neuvoja ja ohjeita, joita opistoajanasi sait. Vaikka nyt olemme- kin erossa toisistamme itsekukin omalla tahollamme, joko kotona tai opintoja jatkamassa, niin emme silti saa unohtaa Jumalan lasten yhteyttä. Sehän säilyy, kun emme anna maailman hengen miel- tämme täyttää. Jos olemmekin maail- massa, niin ei silti tarvitse olla maail- masta. Viettelevä maailma on ympäril- lämme, mutta Jumalan sana sanoo: "Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö, älkääkä arkailko, sillä meidän kanssam- me on Herra meidän Jumalamme meitä auttamassa ja meidän sotiamme soti- massa."

Toveripäivät ovat lähellä. Muistan kuinka viime vuonna olin itse toisten joukossa juhlia valmistamassa. Nyt siellä on taas uusi joukko niitä järjestämässä, mutta onhan Jumalan sana yhdistävä- nä siteenä välillämme. Meidän pitää ah- keroida, ettei tämä side pääse katkea- maan. "Ja ristin lipun juurella me tais- telemme ilolla, seuraamme Karitsaa."

Nopeasti meni talvi ja eron aika oli käsillä, kyynel silmässä erosimme, paljon hyviä tietoja ja taitoja saaneina. Minä kuitenkin palasin takaisin opistolle ja sain olla koko kesän töissä siellä.

Kesällä juhannuksen kahta puolta saapui runsas joukko äitejä lomaleirille. He saivat hetkeksi vapautua arjen as- kareista ja virkistäytyä sekä ruumiilli- sesti että henkisesti. Hengen ravintoa he varmaan juuri kaipasivat ja sitä he sai- vat Jumalan sanasta ammentaa sekä laulaen että kuunnellen.

Sitten kahden viikon aikana elokuussa valtasi vilkas rippikoulunuoriso opiston tienoon.

Me "kesätytöt", joita oli välillä useam- piakin, ahersimme myös puutarhassa ja aina välillä helteen rasittaessa pulpah- dimme järveen. Näin meni kesäkin huo- maamatta ja oli pian käsillä sadon kor- juu aika. Syksyn värit näkyivät luonnos- sa ja niin oli edessä se aika, jolloin uusi oppilasjoukko täytti hiljaiseksi tulleen talon, joten entisten oli lähdeittävä hei- dän tieltään.

Nyt ollessani täällä Vuokatin vaaran rinteellä sijaitsevassa koulutalossa kai- paan usein sinne opistokodin suojiin. Paljon hyvää täällä oppii tätä maallista elämää varten, mutta sisäisesti elämä jää tyhjäksi. Mutta kyllähän Jumalan rakkaus ja anteeksiantamus riittää kaikkialle, kun vain tahdomme seurata ja palvella Häntä. Siis: "Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus ja tartu kiinni iankaikki- seen elämään." Muista: "Meillä on lu- nastus Hänen verensä kautta, rikkomus- ten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkouden mukaan."

Kaarina Ahtonen
1960—61

Kirje Saarijärveltä

Kuten ehkä jotkut teistä, hyvät Pirtin Viestin lukijat, tiedätte, siitä on jo noin puolitoista vuotta, kun perheinen muuttin Kohtavaarasta. Matkalle lähdimme eräänä kauniina, elokuisena aamuna määränpäänämme tämä Saarijärven kirkonkylä.

Täällä on nyt ollut kotimme, ja työpäikkassani ovat oppilainani nyt yhteiskoulun neljänsien ja viidensien luokkien tytöt, jotka ainakin tähän asti ovat melkein vetäneet vertoja kansanopistolaisille.

Olen kuullut jonkun täällä sanovan, ettei tänne muuttanut tunne itseään saarijärveläiseksi, vai eikö häntä tunnusteta siksi, ennenkuin parinkymmenen vuoden asumisen jälkeen. Kuitenkin voimme omasta puolestamme sanoa, että olemme mielestämme saaneet ihmeen nopeasti ja hyvin kotiutua tähän vieraaseen ympäristöön. Ehkä asiaan on vaikuttanut sekin, että perheessämme on nyt Pohjois-Karjalassa syntyneen esikoistyttyäremme lisäksi kuopus, joka on "syntyperäinen saarijärveläinen", tyttö hänkin. Luulisin kuitenkin, että tämän lisäksi ja ennen muuta kotiutumiseemme on vaikuttanut se, että olemme saaneet täälläkin itsellemme monia läheisiä ystäviä Herrassa.

Kirkonkylässä on mm. Evankeliumiyhdistyksen paikallisosasto, joka toimii etupäässä ompeluseurana Japanin-läheistyksen ja Karstulan evankelisen kansanopiston hyväksi, jonne täältä on noin tunnin automatka. Monta kertaa on saatu kokoontua ystävien koteihin evankeliumin sanan ääreen ja kannel on soinut heleästi. Erilaiset retket ja juhlat ovat kuuluneet ohjelmaan ja ensi kesänä on aikomus lähteä linja-autolla Helsinkiin vuosijuhlille.

Talouseläjä Katri Pennanen

Tietysti täällä monta kertaa tulee mieleen entiset ajat opistoelämässä ja -työssä. Siellähän ehti tapahtua kovin paljon rikasta niinä yhtenätoista vuotenakin, joina sain olla siinä työssä mukana. Joskus selaillessani muistimpanojani noilta ajoilta on mielessäni kulkenut eläviä muistikuvia tapahtumista ja yksityisistä henkilöistä. Ennen muuta kaipaa sitä kiinteätä yhteyttä Jumalan sanaan, mitä opistossa toteutetaan. Nyt on sananviljely kuin "omassa varassa" ja siksi se usein on jäänyt hyvin vähäiseksi. Kirkko täällä kylläkin on lähellä ja se on tullut jo hyvin rakkaaksi temppeliksi, koska siellä on tilaisuus käydä sanankuulossa aika usein. Muutenkin olemme saaneet ottaa osaa jonkinverran seurakunnalliseen, kuten pyhäkouluutyöhön.

— — —
Pian taas te, vanhemmat ja uudet toveriliittolaiset, kokoonnutte opistokotiin toveripäiville sanan ääreen saamaan uutta virvoitusta ja voimaa elämäänne.

Tahtoisin omasta puolestani tervehtiä teitä kaikkia Pirtin Viestin lukijoita, mutta erityisesti teitä "vanhat" ja uudet toveriliittolaiset Fil. 1: 6 johdolla. Tässä raamatunkohdassa meille sanotaan: *"Varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka."* — Raamattu todistaa meille, ettei Jumala ole koskaan jättänyt työtään kesken ja puolinaiseksi. Jo maailman luomisen jälkeen kerrotaan 1 Moos. kirjassa, että Jumala päätti työnsä, minkä hän oli tehnyt. Kun sitten Jumalan suunnittelema ja lupaama pelastustyö oli suoritettu Jeesuksen ristillä kärsiessä ja kuollessa, kuului hänen huuliltaan nuo sanat: *"Se on täytetty."* — Nämä sanat merkitsivät ja yhä jatkuvasti merkitsevät sitä, että Jumala täytti ja saati päätökseen pelastustyönsä.

Samalla tavalla kuin Jumala, taivaallinen Isämme, täytti työnsä luodessaan tämän maailmankaikkeuden ja valmistessaan pelastuksen Poikansa veren kautta koko ihmiskunnalle, samoin hän tahtoo täyttää suuren työnsä itse kunkin meidän yksityisen kohdalla. Sillä meistä ihmiskunnan yksilöistähän muodostuu se maailma, jonka synnin Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus, on ottanut kerran pois.

Tästä, että Herra tahtoo viedä hyvän työnsä päätökseen juuri sinun ja minunkin elämässä, todistavat edellä mainitut Fil. kirjeen sanat: *"Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka."* Herra on alkanut hyvän työnsä kohdallamme silloin, kun hän Pyhän Kasteen kautta otti meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, taivaan valtakunnan perillisiksi, kruunun omistajiksi. Hän on sen jälkeen yhä uudelleen kutsunut tykönsä, kun olemme tottelemattomuudessamme olleet luopumassa hänestä. Varmaan moni meistäkin on saanut kokea, että Herra on vetänyt lähemmäksi itseään ehkä monenlaisten raskaidenkin elämänvaiheiden kautta. — Kaikki, mitä Jumala tekee elämässämme, on hänen hyvä

työtään, jonka tarkoituksena on se, että me pysyisimme hänessä ja pelastuisimme. Usein on varmaan niin, että erilaisien koettelemusten sattuessa vasta jälkeinpäin huomaamme olleemme Jumalan koulussa, jossa hänen on täytynyt käyttää vitsaakin taivuttaakseen meitä tahtonsa tielle. Näistäkin vaiheista meidän tulisi kiittää Jumalaa. Ne ovat todistuksena siitä, että hän ei ole meitä hyljännyt, vaan kurituksenkin kautta on pitänyt meistä kiinni ja on jatkanut meissä hyvää työtään, jotta me tulisimme hänen tykönsä, pelastuksen lähteelle, saamaan hänen Poikansa veren kautta kaikki syntimme anteeksi ja että tahtoisimme sitten vaeltaa uutta elämää hänessä, apua ja voimaa häneltä jatkuvasti pyytäen.

Ajattelen erityisesti teitä te nuoret, jotka kenties olette sillä paikalla, että tunnette Vapahtajan teitä erikoisesti puhuttelevan ja etsivän. Olette ehkä ottamassa ensimmäisiä askeleita hänen seuraamisensa tiellä. Elämän tiellä. Voi olla, että tunnette itsenne perin heikoiksi ja teitä pelottaa se, miten kykenette jatkuvasti pysymään uskossa, kun kovin monet houkutukset ja kiusaukset ovat lähellä ympärillänne ja omassa sydämessä, jonka mieli palaa usein maailmaan. Saattaa nousta mieleen kysymys: *Kannattaako tällä tiellä jatkaa, kun kaikista omasta pyrkimyksestä ja omista hyvistä päätöksistä huolimatta on aina lankeamassa?* Tällöin tulee muistaa, että tuo kysymys *"kannattaako"*, on kiusaajasta, joka tahtoo saada meidät luopumaan uskostamme Jumalan työhön. Meidän tulee tietää, ettei meidän heikko luonteemme, eivätkä meidän syntiset taipumuksemme voi estää Jumalan ja Vapahtajan työtä. Ei pelastus ole koskaan meidän työtämme, vaan yksin Herran alusta loppuun asti. Hän on kyllä hyvin tiennyt, millaista tekoa me olimme, kun hän alkoi työnsä meissä, siksi hän ei pety eikä väsy meidän kenenkään kohdalla. Jos me vain tahdomme, niin heikkoina ja voimattomina, maailmallisina ja epäuskoinakin kuin me itsessämme olemme-

Ilosta

Joutuessamme kosketukseen lähimmäistemme kanssa viihdymme parhaiten iloisten ihmisten seurassa. Heistä heijastuu elämänmyönteisyyttä ja heidän läheisyydessään tunnemme vapautuneen ilmapiirin. Kristittyjä ns. uskovaisia muistetaan usein siitä, että he ovat synkkiä ja murheellisia. Jokaisella on omat syynsä murehtimiseen. Kuitenkin, jos olemme löytäneet Vapahtajan ja pyydämme voimaa Hänen seuraamiseensa, on meillä syytä iloon. Mitä lähempänä olemme Kristusta, sitä vähäisemmiltä tuntuvat omat vaivamme.

"Ilo Herrassa on teidän väkevyytenne", kirjoittaa Paavali Filippiäiskirjeessään, jota on sanottu kirjeeksi ilosta, koska siinä on lukuisia kohtia, joissa apostoli kehottaa Filipin seurakuntalaisia iloon. Saatamme ajatella kohdatessamme iloi-

sen lähimmäisen, mikäs hänen on iloita, kun kaikki on hyvin, toisin on minun laitani. Kuitenkin usein iloisimmat lähimmäisemme ovat eniten saaneet kokea vastoinkäymisiä ja pettymyksiä.

Kiitollisuus liittyy läheisesti iloon. Kun olemme tyytyväisiä, olemme iloisia, ollessamme iloisia olemme myös kiitollisia. Rukouksemme sisältää usein vain pyyntöjä Jumalalle. Unohdamme hyvin helposti kiittää häntä kaikesta, mitä olemme saaneet. Kiittämättömyydestä seuraa, ettemme osaa iloita.

Syvin ja puhtain ilo koetaan aina sielä, missä Kristus on saanut asettua sydämen valtiaaksi, sillä "jotka Häneen katsovat, ne säteilevät iloa". (Ps. 34: 6.)

Kaisu Huotari
1959—60

kin, antaa elämämme hänen johtoonsa, niin hän on kaikesta tästä huolimatta täyttävä alkamansa hyvän työnsä kohdallamme johdattaen meitä tämän maisen elämän matkan, niinkuin hän meille parhaimmaksi näkee, ja kerran hänen työnsä on päätöksessä, kun täydellisesti pelastettuina saamme Kristuksen Jeesuksen päivänä, hänen toisen kerran saapuessaan, kuulua hänen omiensa suureen riemuitsevaan joukkoon taivaan ihanuudessa. — — — Pyytäkäämme me, joiden kohdalla Herra jo kasteen hetkellä on alkanut hyvän työnsä, että hän pitäisi meitä jatkuvasti yhteydessään ja vetäisi meitä siihen, jos olemme luopuneet hänen liitostaan, ettei hän koskaan

meitä hylkäisi, kuten paatuneiden kohdalla tapahtuu. — Eläkäämme Jumalan sanan antamassa toivossa todella "varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut meissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka" ja olkoon rukouksenamme virren sanat:

Auta, että askeleissas
ristin tiellä kulkisin,
eksymästä, horjumasta
estä, Jeesus kallehin.
Uskoa ja rakkautta,
toivoa sä lisää myös.
Anna voimaa taistelussa,
täytä alkamasi työ.

Katri Pennanen

Englannissa oppimassa

Viime vuonna minulla oli tilaisuus tutustua Lontooseen ja erikoisesti englantilaiseen sairaalaan. Suurimman osan ajasta nimittäin opiskelin sairaanhoitoa, saadakseni pätevyyden englantilaisessa maailmassa.

Englannin sairaalat ovat joko valtion tai yksityisten omistuksessa ja ne ovat joko kristillisiä tai ei kristillisiä.

Sairaala, jossa työskentelin, oli kristillinen. Pääsyaatimuksena oli uskon suhde Jeeseen. Niinpä koko henkilökunta silvoojia ja toimistovirkailijoita myöten oli uskovaisia. Se, että olin ainoa luterilainen tässä joukossa, ei pystynyt hävittämään sitä ihmeellistä pyhien yhteyden tuntua, joka työyhteisössäni valitsi.

Ulkonaisesti englantilainen sairaala on erilainen kuin suomalainen. Syy tähän lienee niiden kunnioitettavassa iässä meikäläisiin uusiin verrattuna. Yksi osasto käsitti tavallisesti yhden suuren huoneen, jossa oli 18—25 sairaansijaa. Yleisvaikutelman tekivät hyvin kirjavaksi liehuvat, kukkaiset verhot potilasvuoteiden ympärillä ja hoitajien värikkäät puvut.

Sairaanhoitajan työpäivän pituus oli sama kuin meillä, mutta he joutuivat tekemään enemmän pesu-, siivous- ja tiskaustöitä kuin suomalaisessa sairaalassa. Mainittakoon vielä, että Englannissa on myös mieshoitajia. He toimivat enimmäkseen leikkaussaleissa ja miestenosastoilla.

Seurakuntien papit ovat tervetulleita englantilaiseen sairaalaan mihin vuorokauden aikaan tahansa ja yllättävän usein heitä siellä näki. He eivät pitäneet puheita, vaan keskustelivat seurakuntalaistensa kanssa.

Hiljaisuudesta ei sikäläisessä sairaalassa voida puhua. Niinpä potilailla oli

tapana sairaalasta lähtiessään sanoa: "Nyt mennään kotiin nukkumaan." Vaikka lepo ja hiljaisuus sairaalassa olivat kyseenalaisia, olivat potilaat tyytyväisiä. Koko päivittäinen potilaanhoitojärjestelmä poikkesi huomattavasti suomalaisesta, mutta myös paljon tuttua ja ennen opittua tuli vastaan kuukausien kuluessa.

Ennenkaikkea sairas oli samanlainen. Se, että sairaala oli kristillinen, merkitsi minulle paljon tulevaa tehtävääni Afrikassa ajatellen. Tulin huomaamaan, että kaiken ihmistouhun ja sairaalan kiireen keskelle voidaan tuoda sanoma Jeesuksesta. Jokainen lääkäri ja hoitaja vuorollaan huolehti osaston ilta- ja aamuhartauksista. Eikä ollenkaan harvinaista ollut nähdä lääkärin tai hoitajan istuvan potilasvuoteen reunalla kertomassa Parhaasta Ystävästä, jolla on kaikki valta, myös sairauden yli.

Sairaalan henkilökunta aloitti aina työpäivänsä rukouksella, jossa heikot potilaat ja leikkaukseen menevät nimeltä mainittiin. Erikoisesti kannettiin rukouksin niitä, jotka olivat Jumalan kieltäjiä. Kerran viikossa henkilökunta kokoontui raamattupiiriin, jota jokainen vuorollaan johti.

Ja Herra antoi Sanan kasvaa. Silloin tällöin tuli entiseltä potilaalta viesti, jossa kerrottiin "uudesta tiestä", joka sairauden aikana oli löytynyt.

Siitä, että Taivaan Isä johdatti minut Lontoon suurkaupungissa näin siunattuun työyhteisöön, olen Hänelle kiitollinen.

On hyvä olla Jumalan lapsi. Silloin saa kuulua siihen suureen perheeseen, johon kootaan kaikki maailman kansat ja kielet.

Maila Mustonen

Maila Mustonen — lähettimme Afrikassa

Vuoden 1950—51 opistolaisjoukkoon kuului myös Maila Mustonen, pirteä, lahjakas Valtimon Sivakkavaaran tytär. Opistotalvena hänessä syttyi lähetysrakkaus erään lomailevan lähetin vieraillessa opistolla. Kun sitten Mailan oma uskonelämä joutui ratkaisuun, tuli Vapahtajan lähetyskäsky hänen kohdallaan velvoittavaksi.

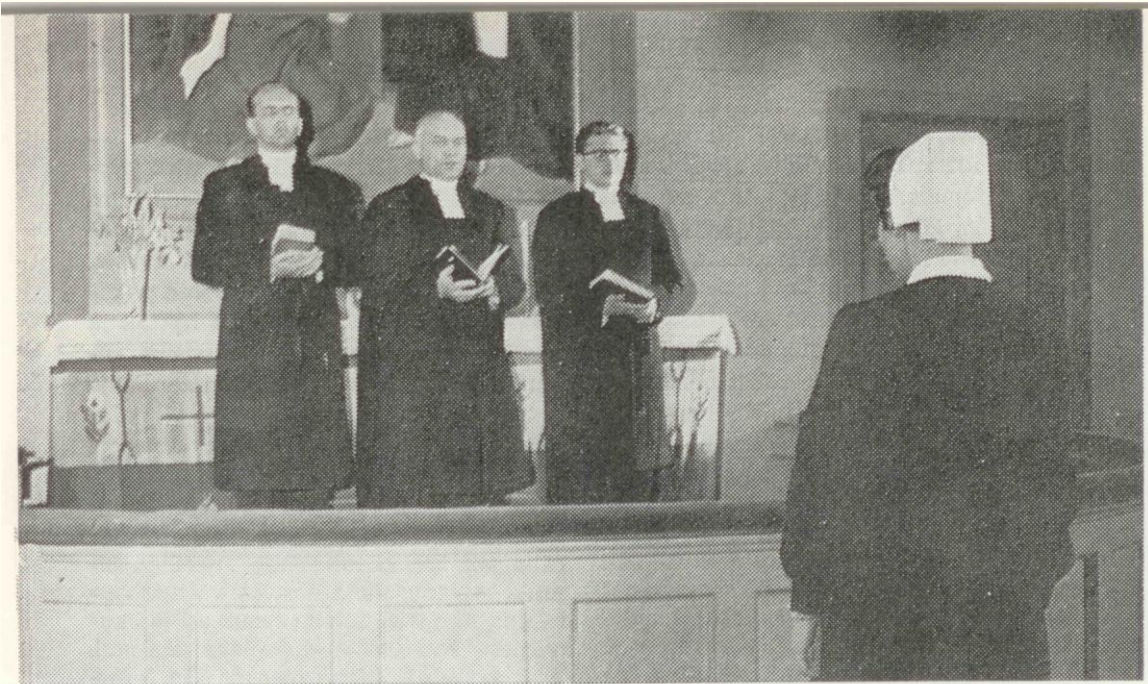
Opiston jälkeen Maila oli kaksi vuotta työssä Nurmeksessa opiskellen kirjeopiston kautta. Seurasi neljävuotinen valmistuminen sairaanhoitajaksi diakonisalaaitoksessa ja kaksi vuotta seurakuntasisaren työtä hankkimassa kokemusta ja varoja. Sitten lähetyskouluun! Viimeinen valmistumisvaihe tapahtui Englannissa, kielikoulussa englanninkielen taidon saavuttamiseksi ja sairaalassa työssä ja tenttien englantilaisen sairaanhoitajapätevyyden hankkimiseksi, jollaisen tarvitsevat Lounais-Afrikassa työskentelevät hoitajat. Ja niin oli Maila valmis lähetettäväksi.

Uuden vuoden päivänä Maila erotettiin lähetystyöhön Johanneksen kirkossa Helsingissä, ja matkaansuunaaminen tapahtui Valtimon kirkossa tammikuun 29 päivänä. Tämän sunnuntain jumalanpalvelukseen, jossa saarnasi Lähetysseuran sihteeri, pastori Aleksi Vallisaari, oli kokoontunut runsaasti yleisöä, olihan ainutlaatuinen tilaisuus tässä seurakunnassa. Välittömästi jumalanpalveluksen jälkeen astui Maila alttarin eteen ja alttarille pastorit Vallisaari, Kaukola ja opistomme johtaja Salomaa, jonka Maila oli pyytänyt siunauksen toimittajaksi. Rukous sydämessä ja kyynel silmässä johtaja tahtoi siunata oppilaansa vaatimaan tehtävään. "Vapahtaja on viitoitta-

nut Sinulle tien kuningaskäskynsä mukaan: Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni. Muista, minkä teet yhdelle vähimmästä siellä, sen teet Hänelle. Työsi ei tule olemaan helppoa eikä miellyttävää, mutta Jeesus on sanova Sinulle kerran: Kun minä oli sairas, kävit sinä minua katsomassa. Jumala tarvitsee pelastuksen sanansaattajia maan ääriin saakka. Nyt Hän lähettää Sinut, Maila." Pappien laskiessa kätensä siunattavan päälle johtaja lausui: "Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssasi nyt ja iankaikkisesti."

Nyt on Maila jo Lounais-Afrikassa spitaalisairaalassa suuren Okawangovirran rannalla, vieraassa maanosassa, mustan pakanakansan parissa. Juhlasi lopussa kiitit sen järjestäjiä sanoen: "On suurta Jumalan armoa olla lähetetty, on suurta Jumalan armoa olla lähettäjä." Tämä sanasi säpsähdytti. Koko lähetystyö, vastuu siitä, tuli entistä velvoittavammaksi. Toivottavasti me Sinun lähettäjäsi, opistoväkikin, ymmärrämme tehtävämme suuruuden. Meidän ihana etuoikeutemme ja velvollisuutemme on kantaa Sinua rukouksen käsivarsin armoistuimen eteen. Taivaan Isä Sinua, Maila, suuresti siunatkoon!

Valva Salomaa

Diakonissa Maila Mustonen siunataan lähetystyöhön.

Johtaja Toivo Salomaan Siunaamistilaisuudessa pitämä puhe:

"Mene, sillä hän on minulle valittu ase kantamaan minun nimeäni pakanain eteen. Sillä minä tahdon näyttää hänelle, kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden." Ap. 9: 15, 16.

Kuulemamme Apostolien tekojen sana johdattaa meidät kaikkien aikojen suurimman lähetystyön tekijän ja uranurtaajan uuteen elämän vaiheeseen. Takana oli se vakaumus, jota hän myöhemmin kuvaili kertoen: "Luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen nimeä vastaan" (Ap 26: 9). Nyt oli tämä vakaumus murtunut. Uudet tehtävät, vieläpä maailmanlaajat odottivat häntä. Sellainen oli evankeliumin vaikutus hänen elämässään. Hänelle avautui koko ajallinen elämä uudella tavalla. Saattoipa hän myöhemmin kertoa, että Jumala oli valinnut hänet jo ennen hänen syntymäänsä siihen tehtävään, joka hänelle aukeni tästä käännekohdasta.

Kun jo vuosikymmen sitten saavuit, Maila, toisten ikäistesi opistoverien joukossa Nurmeksen ev. kansanopistoon, kiintyi pian huomio valppaaseen nuoreen, joka avoimin, tuikkivin silmin paneutui puheena olleisiin asioihin. Mitä lieneekin elämäsi sitä ennen Jumalan sallimasta sisältynyt, ja millaisin vaihehin Hän lienee Sinua kutsunut, yksi asia tuntui jo opistoaikana ilmeiseltä: olit oppinut, ettei Jeesusta vastaan ollut taisteltava, vaan että päinvastoin Sinun onnesi oli olla Jumalaa lähellä.

Jokaisen opistonuoren lähtiessä opistosta työkauden päättyessä seuraa ajatus usein heitä ahdistuneena siksi, että heidän on oltava täällä Jumalaa vastustavien ja Hänestä vieraannuttavien voimien, t.s. maailman hengen saartamina. Ne eivät todellakaan unohda eivätkä jätä ketään rauhaan — meillä päinvastoin on vaarana unohtaa tämä todellisuus.

Kun nyt seisomme tässä Sinun kotikirkkosi alttarilla, meillä on syytä iloiten kiittää Jumalaa siitä, että Hän on ollut uskollinen. Hän ei ole päästänyt Sinua kädestään, etkä Sinäkään ole sitä tahtonut. Vapahtajan sana: "Ei kukaan ryöstä heitä minun kädestäni", on saanut toteutua. Ja tahtoisin vakuuttaa Sinulle, että Hän tahtoo edelleenkin olla sama uskollinen Jumala ja taivaallinen Isä myös vastaisissa vaiheissasi, minne Hän sitten Sinun tiesi johdattaneekin. Älä unohda sitä, älä koskaan toivo muuta. Jos näin saa olla loppuun asti, kerran kiitämme Hänen uskollisuuttaan valkean istuimen edessä. Olkoon tämä näköala kehottamassa meitä jatkuvasti, vaikka tiemme täällä alhaalla erkanevatkin!

Sinun tiesi on viitoitettu nyt Vapahtajamme kuningaskäskyn mukaisesti kristikunnan ja kristinuskon äärimmille laiduille, sen uloimpiin tukikohtiin. Sinulla on korkea kutsumus olla Lähettäjäsi ja Vapahtajasi sanan viejänä siellä, missä hätä sairauden muodossa ja kärkejämänä tunnetaan kipeästi. Muista, että tässä kutsumuksessasi palvelet itseään Lähettäjäsi. Hän siellä yhä kantaa ihmisten taakkoja, joiden alla täällä synnin tähden vielä huokaillaan ja tässä Hän tahtoo käyttää Sinua aseenaan lievittämään ihmisten kuormia. Tehtäväsi ei ole suinkaan aina helppo tai miellyttävä. Mutta juuri siksi ja silloin on Sinun tarpeen muistaa toimia niin, että Lähettäjäsi voi kerran lausua Sinulle: minä olin sairaana — Sinä kävit minua katsomassa. Kaikukoon aina, varsinkin vaikeina aikoina sielussasi tuttu Siionin Kantaleen laulu: "Kun työhön ryhtyessä mä mietin mielessäni: tään teenkin Jeesukselle, on helppo tehtävään" (SK 460: 2).

Mutta samalla toivoisin Sinun muistavan, että jokainen kohtaamasi ihminen, varsinkin ne sairaat, joiden parissa toimit, ovat Jeesuksen verellä lunastettuja. Kirkastakoon Jumalan Pyhä Henki Sinulle opistomerkillämme olevan tunnuksen jokaisen ihmisen kohdalla, jon-

ka tapaat: "Meillä on lunastus!" — meillä, ei vain minulla. Ja siksi pyydä Jumalalta taitoa ja halua viedä juuri tämä sanoma kaikkialle, minne saat käydä. Sitä ilman jää kärsivä avutta, jota hän kuitenkin kaipaa, ja jota pakkaus ei voi antaa. Se sanoma auttaa ja tyydyttää kuolematonta ihmisieliua silloinkin, kun ihmisapu on voimaton. Olet löytävä tehtävässäsi suurimman tyydytyksen, jos näin olet Kristuksen kirjeenä. Ja sitä osaa lukea lukutaidotonkin.

Kun näin lasket kätesi auraan Jumalan valtakunnan ja evankeliumin työsaralla, me kaikki toivomme rukoillen Sinulle taivaan siunausta, että voisit antaa tehtäväsi koko sieluinesi ja ruumiinesi, katsomatta epäröiden taaksesi. Et ole yksin! "Minä olen teidän kanssanne joka päivä — loppuun asti", vakuuttaa Lähetyksen Herra, joka Sinut on kutsunut ja lähettää. Ole luja, tartu työhön, Herra olkoon Sinun kanssasi!

Paavalille sanottiin kohta alkuvaiheessa, että hän joutuisi myös kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Älköön tämä mahdollisuus Sinuakaan masentako! Et ole yksin, jos Jeesuksen nimen tähden kärsit, vaikka siltä tuntuisikin. Mikään sellainen ei voi erottaa Jumalan rakkaudesta, vakuuttaa sama Paavali myöhemmin monen ahdingon kokeneena, vaan kaikki — mahdolliset kärsimyksetkin — yhdessä vaikuttavat niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. (Ro 8: 28).

Kun Vapahtajasi Golgatalla avaama tie kaikkein pyhimpään, Jumalan armoistuimelle, on itsellesi avoinna ja sitä tietä tahdot jatkuvasti käydä, omat painosi sinne jättää, silloin voit olla toisillekin oppaana — et vain tienviittana. Juuri tällaisia oppaita Jumala tahtoo käyttää — tienviitoista ei niinkään ole apua — valtakuntansa äärialueilla siunauksensa ja pelastuksensa sanansaattajina.

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon Sinun kanssasi, Maila, nyt ja iankaikkisesti!

Diakonissalähetystyöntekijän Maila Mustosen läksiäisjuhla Sivakkavaaran Valtimolla.

Maila Mustosen kotiväki. Vas. Merja, äiti Elviira Mustonen, Maila itse, sisaret Lempi ja Inkeri, jotka molemmat ovat opistomme käyneitä sekä veli Raimo.

Vielä "Meidän Mailan" lähdöstä

Juhlapäivän illaksi oli järjestetty lähetysjuhla ja samalla lähtöjuhla Mailan kotikylän koululle Valtimon Sivakkavaaraan. Siellä esitettiin m.m. opettaja Anja Hämäläisen laatima kuvaelma "Meidän Mailan" Afrikkaan lähdöstä, sen esittämiseen osallistui suuri joukko koulunurisoa.

Eräänä iltana saimme Mailan opistolle. Iltahartaudessa hän kertoi koruttomasti ja juuri sentakia sydämiä koskettavasti kutsumuksestaan. Hän kertoi, miten opistotalven kevätpuolella tapahtui jotain. Hän luki lukemasta päästyään yhä uudestaan ja uudestaan Johanneksen evankeliumia. Niinkuin hän ei olisi saanut kylläänsä siitä, että Jumala rakasti häntä, tavallista, maailmaankiintynyttä nuorta. Jo silloin lähetyskutsu tuli kohdalle. Mutta hän ei puhunut siitä vielä kenellekään, "koska se oli Jeesuksen ja

minun välinen asia". Monen vaiheen kautta on sitten lähestytty tätä hetkeä, jolloin lähtö on edessä. Hiljaista, eleetöntä kerrontaa Jumalan johduksesta ja todistusta Hänen rakkaudestaan, silmissä ilon säteilyä siitä, että saa lähteä. — Kiitos, Maila, että kesken lähtökiireitten tulit ja annoit meidän nähdä jälleen, että Jumala elää ja vaikuttaa, Hänen omanaan on hyvä olla ja häntä ilo palvella. Tuntui sanomattomalta armolta, että olit yksi meistä.

Lähtö Afrikkaan siirtyi maaliskuun 10:nneksi päiväksi, mutta silloinpa hän pääsikin matkustamaan erään ennen Afrikassa olleen lähetystyöntekijäparin kanssa. Nyt hän on jo perillä. Muistahan joka päivä, että hän on yksi meistä ja me saamme pyytää hänen työllensä siunausta.

H. V.

Ihmistä katso

*Ihmistä katso helmassa äidin.
Minnekä käynee lapsosen tie?
Yksi on varmaa: Ihmisen matka
Työhön ja tuskaan ja kuolohon vie.*

*Ihmistä katso työssänsä täällä,
Kuinka hän kantaa kuormia maan,
Itsensä uhraa, toisia auttaa,
Aina on valmis palvelemaan.*

*Ihmistä katso kauhujen yössä,
Kun vihan vitsa sääliittä lyö.
Maahan hän vaipuu.
Kuule, hän huutaa!
Helvetin lieskat sieluaan syö.*

*Ihmistä katso tuskien tiellä:
Horjuen kantaa ristiänsä.
Maailma pilkkaa, ystävät vaiti,
Ihminen kärsii yksinänsä.*

*Ihmistä katso kuoleman tullen!
Taivas ja maakin väikenevät.
Hyljätty huutaa — turhaan hän huutaa:
Tuonelan portit aukenevat.*

*Ihmisen Poika, Herramme Jeesus,
Ihmisen tien näin kulkenut on.
Ihmisen tuska yksikään hälle
Ei ole ollut tuntematon.*

*Ihmisen Poika, Herrani Jeesus,
Uskossa suo mun katsella vain,
Kuinka mä raukka kuolemas kautta
Anteeksiannon, autuuden sain!*

Otto Laitinen
Siionin Kannel 57

Sapporon kirje

Sapporo 5. 3. 1962.

Rakkaat ystävät!

Pyydän anteeksi, että olen näin kauan ollut kirjoittamatta. Kirjoittamattomuuden syyksi täytyy kai vain sanoa saamattomuus. Mutta yritän nyt korjata laiminlyöntiäni ja kertoa hiukan Sapporon kuulumisia.

Nyt on jo maaliskuu, mutta ulkona näyttää ja tuntuu vielä kovin talviselta. Melkein joka päivä sataa vielä lunta, niin että lumikinokset ovat suuret joka puolella. Lastentarhan lukuvuosi päättyy t.k. 17. päivänä ja uusi alkaa huhtikuun 10. päivänä. Lastentarhaan on ollut joka vuosi tulijoita enemmän kuin olemme voineet ottaa vastaan. Tänä vuonnakin, kun sisäänkirjoitus oli ilmoitettu aloitettavaksi klo 9 aamulla, olivat ensimmäiset vanhemmat tulleet jonottamaan klo ½ 3 aamuyöllä. Oli kylmä aamu ja niinpä jotkut olivat tuoneet hiilikaminan tullessaan. Kun ovet sitten avattiin, oli jonottajia enemmän kuin oli ilmoitettu otettavaksi uusia oppilaita. Monet vanhemmat odottavat nyt, että jos mahdollisesti poismuuton kautta vapautuisi jokin paikka.

Meillä oli toissapäivänä lastentarhassa vanhempien kokous, johon oli kutsuttu kolmesta lähimmästä kansakoulusta yksi opettaja kustakin keskustelemaan vanhempien kanssa lasten kouluunmenoon liittyvistä kysymyksistä. Kaikki opettajat sanoivat, he vakuuttivat, että se ei ollut vain kohteliaisuutta, että lastentarhastamme kansakouluun tulleet lapset ovat yleensä kilttejä ja tottelevaisia.

Suuri joukko lapsia on lastentarhastamme jo lähtenyt. Tammikuussa tuli kuluneeksi 25 vuotta lastentarhan perustamisesta. Nykyisin siirtyy kansakouluun joka vuosi n. 90 lasta.

Seurakunnan pyhäkoululaisista, joita on n. 170, keskikoululaiset mukaanluetuina, on suurin osa entisiä lastentarhamme oppilaita. Lukioluokkalaiset muodostivat viime syksynä oman ryhmänsä "Koivu-kerhon", joka kokoontuu joka lauantai kirkon alakerrassa. Sunnuntai-aamuna, ennen jumalanpalveluksen alkua he kokoontuvat seurakunnan papin johdolla tutkimaan Vähää Katekismusta. Tässä kerhossakin on useita entisiä lastentarhanoppilaita ja minun ensimmäisiä pyhäkouluoppilaitani täällä Sapporossa. On iloista huomata, että Jumalan sanan kylvö ei mene hukkaan. Mainitsen vielä, että nämä Koivu-kerhon nuoret auttavat lauantaina kirkon siivouksessa ja kolme heistä on myös pyhäkoulussa opettajana tai apuopettajana.

Jumalan sanan kylvöä kannattaa tehdä. Eräs äiti, jonka neljäs ja nuorin lapsista pääsee nyt lastentarhasta, sanoi jokin aika sitten, että hänkin taitaa ruveta käymään kirkossa. Hänen on ruvennut tekemään mieli kirkkoon. Kaikki neljä lasta ovat käyneet kukin kaksi vuotta lastentarhaamme ja ovat ahkeria pyhäkoululaisia. Toivomme ja rukoilemme, että lasten äitikin pääsisi todella irti kotiaskareistaan, niin että voisi tulla kirkkoon sunnuntaina.

Jumalan Pyhä Henki tekee työtä monien ihmisten sydämissä, vaikka me emme sitä huomaakaan. Meidän tehtävänä on uskollisesti pitää esillä Jumalan sanaa.

Kaisu Piirainen

Pääsin Japaniin

Lokakuun 7 päivänä viime syksynä laskeutui kone sateisen sään vallitessa Hanedan lentokentälle Tokiossa. Takana oli ihmeellinen reitti Pohjoisnavan ylitse. Edellisenä aamuna lähdin Helsingistä, Kööpenhaminassa oli vaihdettava konetta ja sitten vain yksi välilasku Alaskassa. Monien vuosien toiveuni oli todellisuutta. Jännittyneenä katselin lentohallin terrasseille, eikö kukaan väkijoukosta vilkuttaisi minulle. Ei tuntunut siltä. Tullissa aikani odotettuani ja päästyäni sieltä eteenpäin, jopas löytyi vilkuttajat minullekin. Siellä seisoivat Kaisu Piirainen ja Ragna Remahl odottamassa. Kone oli tullut ennen aikaansa ja he olivat ihan vasta saapuneet saatuaan lentotoimistosta tiedon. Oli turvallista antautua nyt heidän huolenpitoonsa.

Ajettiin autolla lähetyksemme keskustaloon Edogawabashille. Siellä lähetysaarnajaperhe Valtonen odotti. Ihanalta tuntui perillepääsy. Lapset riemuitsivat hyppien ja käsiään taputtaen saadessaan vieraan Suomesta, josta hekin ihan vasta olivat vanhempineen tulleet tähän kaukaiseen maahan, vieraitten ihmisten pariin, olivat saaneet jättää leikkiverinsä ja muut tuttunsa. Ilta oli yhdistävä, nautimme pöydän antimista ja lauloimme Siionin Kannelta. Sydämen täytti kiitos taivaalliselle Isälle hänen hyvydestään, johdatuksestaan ja varjeluksestaan. Mikäs oli lopuksi suloisempaa kuin päästä saunan löylyyn nauttimaan tosisuomalaista onnea.

Tämä oli ensimmäinen niistä muistorikkaista illoista, joita tuossa kodissa sain sitten viettää niin monia. Milloin palasimme Kaisun kanssa Tokion kierroksilta, milloin matkoiltamme kauempaa, aina oli tähän kotiin tulo kuin juhlaa. Meitä odotettiin. Timo-poika hyppäsi jostain pihapensaan takaa, jossa hän oli odottamassa, jos tiesi meidän tulevan.

Marja riensi kohta eteiseen kertomaan uusia lastentarhakokemuksiaan ja sieltä sisältä riensi jo Eira-äiti ja Tauno-isä iloisina ja sydämellisinä vastaan, ennenkuin olimme selvinneet vielä kengistämme tossuihin. Siinähan taaperteli myös perheen nuorin, Katariina-vauva. Yläkerrassa asuva Vappu Kataja oli usein vielä töissä meidän tullessamme. Sikäli kuin ymmärsin, hän on työssä sellaisessa toimistossa, jossa suunnitellaan havaintoainehistoa, kuvia ja filmejä esim., koko Japanin luterilaisessa kirkossa tehtävän, varsinkin opetustyön, avuksi. Kotiuduttuaan väsyneenä joskus myöhäänkin, hän liittyi joukkoomme levähtämään. Emme mitään niin merkkillistä tehneet, mutta ihmeen hyvä oli olla yhdessä. Tuossa valtavassa maailmankaupungissa kohisevan ihmismeren keskeltä tunsin päässeensä kuin johonkin arkkiin, jossa oli turvattu. Nautimme yhdessäolosta, iloitsimme toisistamme, juttelimme, joimme pulverikahvia, pureskelimme viinirypäleitä, joitten kuoria ei saanut nie-laista tai söimme punaista, pehmeätä kaki-hedelmää. Timo Valtonen kertoi amerikkalaisesta koulustaan, jonne matkustaminen olisi luku erikseen, se kun sijaitsi 20 km:n päässä, ja opettajastaan mrs Kimurasta ja yritti innolla neuvoa minulle oppimiensa japanilaisten merkien piirtämistä. Oppijakso käsitti kuusi merkkiä, niitä sitten kuulusteltiin jatkuvasti ja sain ne vielä Suomeenkin läksyksi. Merkit luettiin: Tokio ekhi minami kutsi, mutta tätä suomeksi kirjoittamista ei milloinkaan harjoiteltu, joten se voi olla ihan hassusti. Suomeksi se kuitenkin merkitsee: Tokion asema eteläinen suu. Tärkeätä onkin osata nämä merkit, jos aikoo ajaa linja-autossa Edogawabashilta Tokion asemalle. Kiitos Timo! Marja ilmoitti aikovansa taitelijaksi, joten hän näinä iltahetkinä, sikäli kuin

Erästä "illanvietostamme". Vasemmalta Tauno, Eira, Timo ja Katariina Valtonen, Tyyne Niemi ja Kaisu Piirainen.

oli vielä valveilla, harrasti piirustamista ja aullisti lahjoitteli aikaansaannoksiaan läsnäoleville. Tuli paloi öljykaminassa, hiljennyttiin vielä Sanan ääreen, laulettiin iltavirsi ja levon hetki oli käsillä. — Monet lukijoista varmaan tuntevat lähetysseuraaja Tauno Valtosen. Ehkä hän menneenä kesänä tai sitä edellisenä on ollut kotipitäjässäsi lähetysjuhlia pitämässä, kotimaassa lomalla ollessaan. Hän toimii nykyisin lähetyksemme esimiehenä Japanissa. Olen juuri saanut tietää, että hänessä on todettu vaikea sokeritauti. Miten hän jaksanee tehtävänsä. Siitä on Sinulla aihetta puhua Jumalalle, ja koko tästä kodista.

Ensimmäisenä Tokiossa oloni aamuna lähdimme Ikebukuron kirkkoon jumalanpalvelukseen. Ajoimme "bassussa", minulle sanottiin, että minun on vain heti ruvettava käyttämään tätä sanaa linja-autosta. Vielä oli kävelymatkaakin. Kun vilkkaalta liikekadulta, jonka varrella tehtiin täyttä päätä kauppaa, käännyimme kapeammalle ja hiljaisemmalle kadulle, tuntui sentään aika juhlalliselta, kun alkoi kuulua kirkonkellojen soittoa. Jumalanpalveluksessa saarnasi monelle Pirtin Viestin lukijallekin tuttu pastori Seigoro Ushimaru. Jokaisella kuulijalla oli raamattu mukanaan ja siitä kukin etsi päivän tekstit, jotka oli ilmoitettu

kaikille jaetussa ohjelmassa. Näin minäkin saatoin olla mukana. Synnintunnustus, uskontunnustus, Isämeidän-rukous ja Herran-siunaus luettiin yhteen ääneen. Kolehdin keräämisessäkin oli jotain erikoista. Kolehtihaavi haettiin alttarilta papin kädestä ja tuotiin hänelle, jolloin uhrilahjalle rukoiltiin Jumalan siunausta. Jumalanpalveluksen jälkeen seurakuntalaiset jäivät vielä kodikkaasti keskustelemaan vähäksi aikaa. Niin, minultakin pyysi pastori Ushimaru pientä tervehdystä heti jumalanpalveluksen päätyttyä ja kertoi jotain opistostamme ja käynnistänsä täällä. Yritinhän minä sitten ja Kaisu tulkitse. Oli siellä "tuttujakin", professori ja rouva Murai, jotka toissa kesänä kävivät Suomessa ja olivat mukana Helsingin juhlilla, ekonomi Inoue rouvineen ja entinen lastentarhanopettajatar, suomalaisten lähettien uskollinen ystävä, neiti Ishisaka, lukekaa heistä esim. Ilmi Ahon kirjasta: "Japanilaisia kristittyjä."

Aivan kärkeen sain myös kokemuksen taifuunin uhkasta. Eräänä yönä rupesi satamaan ja myrskyämään kovasti. Akkunat kolisivat ja oli kolkon tuntuista. Aamulla radio ilmoitti taifuunin lähestyvän suuntana Tokio. Kerrottiin Tokionlahden erästä rantaa jo evakuoitavan. Mutta klo 11 a.p. tuli ilmoitus, että tai-

Terveisiä Suomen armeijasta

Nuoren miehen ajatuksissa liikkuu varmaan moninaisia mielikuvia ennen sitä aikaa, jolloin hän tulee tuntemaan elämän armeijassa. Jo armeijassa käyneiden tovereiden kertomuksista riipuen saattaa pieni pelkokin hallita mieltä. Kertomukset marsseista, jynsäyksistä ja jos jonkinlaisesta höykytyksestä eivät valane innostusta mieleen.

Vaikka palvelus rauhanajan puolustusvoimissamme on helpottunut aikojen kuluessa, kuuluu koulutukseen kaikenlaista sellaista, mikä sotilaan hieman laiskalle luonnolle on vastenmielistä. Mutta kaikella tuolla on tarkoituksensa. Kovalla koulutetaan mies kestäämään raskaita mahdollista kovaa aikaa varten. Puolustuslaitoshan valvoo omalta tärkeältä osaltaan kansamme turvallisuut-

ta. Sen täytyy olla aina valmiina sen pahimman — sodan varalle.

Täällä ei yleensä luoda varusmiehiin mitään sodan ihailun henkeä. Monet kouluttajamme muistavat ja tuntevat todellisen sodan kauhut. Sotaa saamme mekin hiukan tuntea raskaissa sotaharjoituksissa, siellä hälytyksissä tai vartiopaikallamme yksin pimeässä ja pakkasessa seisoessamme.

Monet sukupolvet ovat saaneet kärsiä. Asevelvollisuusaikanaan juuri nuori mies valmistuu ottamaan vastuuta, ettei kansamme kantamat kärsimykset tämän polven aikana hukkaan menisi. Soturihan vastaa aseillaan, tiedämme niiden tehon, mutta ehkä myös sen, ettei omat voimamme riittäisi, jos ylivoimainen vihollinen hyökkäisi.

fuuni on kääntänyt yllättäen suuntaansa ja aivan pian muuttuikin ilma kirkkaaksi ja tyyneksi, kaikki synkkyys oli kuin hetkessä poispyyhkäisty eikä mistään kauhistavasta ollut enää tietoaakaan. Kaikki tunsivat helpotusta ja kiitosmieltä.

Satuin tulemaan Tokioon niin onnelliseen aikaan, että lähettiemme kokous oli aivan edessä. Sitä varten oli Kaisukin jo ajoissa saapunut Tokioon. Näin sain nähdä heidät kaikki yhdessä koolla. Martta Miero saapui Suwasta, Ragna Remahl Iidasta, Martta Laitinen Matsu-motosta, ja Leena Salo kaukaa etelästä Kumamotosta saakka. Siitpä heitä kertyi 8 Kaisu ja Tokiossa olevat mukaan-

luettuina. Pian tämän jälkeen saapui Suomessa lomalla ollut Tyyne Niemi takaisin työhönsä Tokiossa, joten meidän lähettejämme tällä hetkellä on Japanissa 9. Läheteillä on aina yhteistä pohdittavaa, he tarvitsevat kokoontumista ja toistensa tapaamista, vaikka ovatkin nyt uudessa tilanteessa Japanin Luterilaisen kirkon työntekijöinä, ehkä myös juuri siitä syystä. Ennenkuin lähetit hajaantuivat jälleen omille työpaikoilleen, oli meillä yhteinen mielenkiintoinen vierailu. Mutta siitä sitten seuraavassa numerossa.

Helvi Valkonen

On varmaa, että nekin viime syksyn uhanalaiset päivät lujittivat sitä rintamaa, joka rukouksin maatumme suojelee. Sen rintaman vahvistumista toivovat kaikki, jotka tuntevat iäisiä voimia.

Täällä on paljon nuoria miehiä. Palvelusaikana solmitaan ystävyyssuhteita. Samanarvoisia ja tovereita ovat keskenään metsien mies ja jo valmistunut opiskelija. Yhteiskunnallisia eroja ei ole. Täällä hioutuvat myös yhteiselämää haittaavat särvät nuorukaisten luonteista. Omaan joukkueeseen muodostuu luja yhteishenki. Mutta joutuu kysymään, onko aina nuoren tie kulkenut kaukana Jumalasta. Miksi niin harvat haluavat tuntea Vapahtajan ja elää nuoruusaikansa Hänen yhteydessään. Kohdaloiden kautta on Jumala ennen tätä kansaa ohjannut. Lieneekö niin, että sukupolvi, joka nyt elää nuoruuttaan, tuntee vielä kurituksen painon.

Täällä kaikuu sana, yhteisissä iltahartauksissa puhuu usein aseveli, joka tuntee Elämän Herran. Ehkä näistä hetkistä jää jotain mieleen, sana tai tutuksi käynyt virren värssy, tullen esiin sitten joskus, kun muuta ei ole.

Eräs aamupäivän harjoitushetki maastossa. Joukkueenjohtaja selosti: "Jos joudutte sodassa saarroksiin, on pyrittävä murtautumaan heikoimmasta kohdasta läpi. Mutta jos kaikki tiet ovat tukossa, niin muistakaa: tie ylöspäin on aina auki."

Kristikansan rukous isänmaan puolesta on nyt ja vastakin vahvin turvamme.

Seppo Martikainen

PIRTIN VIESTI

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kansikuva: Aamukävelypolkukin kutsuu entisiä kulkijoitaan yhteiseen opistokotiin toveripäiviä viettämään.

Toveripäivien ohjelma:

Lauantaina 24. 3

- Klo 14 Alkajaiset
- 15 Nuorisoliittopiirin vuosikokous
- 16 Päivällinen
- 17 Raamattutunti
- 18 Opistokurssien yhteinen lauluhetki
- 19 Toveri-ilta
Opistomerkkien jako

Marianpäivänä 25. 3

- Klo 7.30 Aamuhartaus
- 7.45 Toveriliiton vuosikokous
- 8.30 Aamiainen
- 10.00 Jumalanpalvelus, past. Kalevi Penttinen
Kirkkokahvit
- 12.30 Päiväjuhla
Raamattutunti
- 16.00 Päivällinen
- 19.00 Iltajuhla

Juhlille saapuvista puhujista mainittakoon: rovasti M. I. Kuusi, pastori Kalevi Penttinen, lehtori Veikko Yli-Krekola ja piirisihteeri Pekka Lehikoinen. Toveripäiviä vietetään samalla Pohjois-Karjalan- ja Kainuun ev. nuorisoliittopiirin talvijuhlina.

Tervetuloa!

Toveriliittolaiset! Huomio!

Kesäajaksi on suunniteltu opistolle seuraavia kursseja:

Yhdistetty kutoma- ja askartelukurssi (viikossa 4 päivää kudontaa ja 2 päivää askartelua, tai haluttaessa kokonaan kudontaa).

Alkaa 10. 5. ja loppuu juhannuksena. Maksu koko ajalta (ruoka, asunto ja opetus) 12.000 mk.

Kutomakurssi alkaen 4. 6. ja loppuen juhannuksena. Samanaikaisesti

Talouskurssi, joista kummastakin ruoka ja asunto mukaanluettuna kurssimaksu 6000 mk.

Ilmoittautuminen huhtikuun loppuun mennessä osoitteella: Kohtavaara, Kansanopisto.

Tervetuloa jatko-opinnoille, kerro tovereillesikin näistä mahdollisuuksista.

Toveripäiviä odotellessa

Aikaa on kulunut jo kauan siitä, kun saavuimme opistolle vieraina ja opistokodin ihanuudesta tietämättöminä.

Nyt on jo kevätpuoli ja kirkas aurinko kutsuu Kohtavaaran rinteille ja silmiä hivelevän valkeille hangille. Sykkivin sydämin odotamme toveripäiviä ja sitä hetkeä, jolloin saamme ottaa vastaan entiset opistokodin asukkaat ja toivottaa heidät tervetulleiksi. On pieni ikävän poikanen rinnassa jo nyt, kun tulee ajatelleeksi sitä eron haikeutta, jonka lähtö opistokodista tuottaa. Lohtuna on sitten meilläkin toveripäivät, jotka antavat tilaisuuden tulla "kotiin" käymään. Olemme puhuneet jo syksystä lähtien entisistä opistolaisista ja heidän saavutuksistaan täällä.

Ilo on suuri nähdessämme opistokodin täyttyvän entisistä opistolaisista ja kuullessamme tuttujen laulujen kaikuvan tämän yhteisen kotimme seinien sisäpuolella. Laskemme päiviä huoneessamme, kuinka kauan vielä on aikaa ja milloin aloitamme juhla- ja valmiste- ja valmistelut. Entiset opistolaiset ovat myös opettajien ajatuksissa, yhteisissä iltahartauksissa he ruokoilevat myös teidän puolestanne.

Näissä mietteissä odotamme opistotalven suurinta juhlaa. Tervetuloa!

Eila Tanskanen

Uutta ajateltavaa

Tämä talvi, jonka saan viettää täällä opistolla, on ollut ihmeellinen. Jokainen päivä tuo uutta mukanaan.

Kun vertaa elämää opiston ulkopuolella ja täällä, huomaa varmasti selvän eron. Elämän kiireisessä menossa ei tule ajatelleeksi asioita niinkuin täällä. Moni asia on saanut selvityksen. Täällä on aikaa hiljentyä ajattelemaan, mikä tarkoitus oikeastaan elämällä on. Muussa elämänmenossa se varmasti helposti unohtuu.

Aamulla on jännittävää herätä ja ajatella, mitä kaikkea tänään taas tapahtuu. Pieni kokeissa ponnistelu kasvattaa pääsemään yli vaikeimpienkin esteiden elämässä. Olen oppinut ymmärtämään, että ponnistelut ovat turhia, ellei ole oikeata päämäärää ja tavoitetta. Siihen pyrkiminen antaa uutta voimaa joka päivälle. Tuo aamuisin laulettu laulu: "Joka aamu on armo uus", soi aivankuin uutena joka aamu. Se seuraa varmaan

Työkauden päättäjaiset ovat opistolla toukokuun 6 päivänä.

Pirtin Viestin seuraavaan numeroon odotetaan jälleen kirjoituksia ja ne saivat olla toimituksessa ennen toukokuun loppua. Kiitos Sinulle, joka aiot kirjoittaa. Tee niin todellakin!

Uusi Siionin Kannel on jo syksyn ollut opistossamme käytössä. Joko Sinä olet tutustunut siihen. Sitä laulamme myös toveripäivillämme ja sen mukaan yritämme esittää yhteiskuoromme-kin laulut, tunnuslaulua lukuunottamatta. Toveripäivillä on mahdollisuus ostaa näitä uusia kirjoja. Huomaatte, että laulukirjamme on monin tavoin hyötynyt uudistuksesta. Näytteeksi sen uutuuksista on otettu muutamia lauluja tähän lehtemme numeroon.

Kihloissa:

Oiva Huotari	
Mirja Malinen	1951—52
Lauri Korhonen	1954—55
Salme Pirilä	
Antti Mäkinen	
Kaija Suhonen	1955—56
Risto Huhtakangas	
Aune Heikkinen	1956—57

Vihitty:

Reijo Komulainen	
Helvi Pulkkinen	1954—55
Ossi Korteniemi	
Terttu Lankolainen	1955—56

Parhainta Onnea!

*Ei hopealla, kullalla
Saa onnellista kotia.
Sen luoda voi hän yksinään,
Ken osti meidät verellään.*

*Kun käynte hänen turvissaan
Elämää uutta alkamaan,
Hän synkät päivät kirkastaa
Ja kirkkaat kirkkaammiksi saa.*

K. V. Tamminen
Siionin Kannel 457

mukanani kauas vuosien taa. Sillä pohjalla on hyvä jatkaa elämää myöhemminkin.

Työne Pääkkönen